

FOTOS: MIGUEL LORENZO

Volen salvar el barroc de la seu

ALBA REQUEJO

La plaça de la Mare de Déu de València presentava dijous passat al migdia un aspecte ben diferent de l'habitual. Junt amb els comuns grups de turistes amb el seu guia amb paraigües, desenes d'estudiants de la Universitat se situaven a la porta gòtica de la catedral carregats amb pancartes de protesta i corejant consignes com ara: "Salvem la catedral" o "No aboquem l'art al fem".

Els estudiants, acompanyats per professors, especialistes, professionals i també altres persones "espontànies" que s'anaren unint a la concentració durant el matí protestaven pel desmantellament de la volta barroca de la seu, per tal de deixar completament al descobert uns frescos del segle XV que hi ha davall. Segons aquests estudiants, organitzats dins del Col·lectiu per a la Defensa de la Catedral de València, aquesta actuació vulnera els principis de les Cartes de Restauració més importants d'Europa, perquè suposa desmantellar una obra d'art per a contemplar-ne una altra; i perquè no assegura la futura col·locació de la volta, dividida ara en 630 pe-

Estudiants d'Història, però també d'Arquitectura i de Belles Arts, s'han unit per a protegir la cúpula barroca de la seu valenciana. Les dues universitats de la ciutat estan representades en el Col·lectiu d'Estudiants per a la Defensa de la Catedral.

ces per a ser transportada. Per a lluitar contra aquest projecte s'han unit estudiants de diverses titulacions de les dues universitats valencianes: els d'Història i Història de l'Art (de la Universitat) i els d'Arquitectura i Belles Arts (de la UPV). Compten també amb el suport de professors d'aquestes disciplines i pro-

fessionals del patrimoni, més algunes institucions, com ara el Col·legi d'Arquitectes de València.

EL DESCOBRIMENT DE LA POLÈMICA. L'origen del conflicte es remunta a juny del 2004. Els treballs de restauració de la cúpula de l'altar major de la catedral

Els estudiants critiquen l'absurd de desmantellar una obra per a contemplar-ne una altra

permeten traure a la llum unes pintures de l'època renaixentista. Tot i que els titulars dels diaris del moment parlen de "descobriments", des del Col·lectiu d'Estudiants per a la Defensa de la Catedral expliquen que "es té constància de l'existència d'eixes pintures des de fa anys, ja que l'historiador Roque Chabas les menciona en les seues publicacions".

La qüestió de què fer amb els frescos es presentà des del principi molt complexa. L'aleshores secretària autonòmica de Cultura, Concha Gómez, qualificava en aquell moment la troballa d'"incòmoda" i reconeixia que suposava "retrobar una part magnífica del nostre patrimoni, però també un problema". Finalment, i després de recaptar les opinions d'experts d'altres institucions europees, es va decidir que desmuntar la cúpula barroca de la catedral era l'única manera de traure les pintures i restaurar-les. Aquesta solució va obrir un polèmic debat entre els especialistes del món de l'arquitectura, la restauració, l'art, el patrimoni i la cultura.

Arguments de caire legal es barregen amb els de tipus artístic. D'una banda, la Llei de Patrimoni obliga a "respectar les característiques i valors essencials de l'immoble", i d'altra a "conservar les aportacions de diverses èpoques que hagen enriquit els seus valors originals". Les principals recomanacions internacionals per a la restauració segueixen també aquesta línia: quan un edifici presenta diferents estils superposats, la desaparició d'algun d'ells només està justificada si els elements eliminats no tenen molt d'interès artístic.

Els encarregats del projecte, tanmateix, argumenten que la intervenció prevista no vol "eliminar" un element arquitectònic —la volta barroca— per a deixar a la vista un altre —les pintures renaixentistes—, sinó que sols pretén desmuntar la primera per a poder veure les segones; i que, a més, Llei de Patrimoni obliga a restaurar els elements descoberts, sempre que l'actuació siga "reversible".

És precisament aquest últim punt el que no està tan clar per al col·lectiu, ja que, de 300 peces en què inicialment la volta anava a ser dividida, finalment s'ha arribat a les 630; una xifra massa alta segons expliquen com per a tornar a muntar l'obra. És per això que ja planegen nous actes de protesta i l'elaboració d'un informe tècnic que complementa les seues reivindicacions.

LA COLUMNA

President

Alfons Cervera

La dimissió del president del Reial Madrid, Florentino Pérez, ha

demostrat amb escreix que aquest no és un país normal. El boom mediàtic desenvolupat al voltant d'un fet que no hauria de traspasar els límits d'allò estrictament esportiu ens posa entre l'espasa de la raó i la paret més desoladora del destrellat. El bombardeig ha estat constant: televisions, periòdics, ràdios, converses rondaires... Aquell temps socialment enverinat amb els elixirs del futbol i els bous retorna amb la nietzscheana caboteria de les tortugues. O potser és que mai no ens va abandonar del tot. Més que mai assistim a la representació de la vida en l'escenari de la superxeria i el que se'ns ofereix és una transparència inaudita i falsa de la realitat. Si la dimissió del president d'un club de futbol es converteix en notícia de primera en tots els mitjans és perquè la societat que empara aquesta cobertura no està del tot sana. Em diran que el president del Reial Madrid no és qualsevol president i jo els diré a vostès que potser ací trobem alguna de les claus explicatives del rebuig social (absolutament manipulats des de l'espanyolisme rampant de les dretes i algunes esquerres) a l'Estatut de Catalunya. Ja saben: Madrid sí, Catalunya no. Sé que em desvie de l'assumpte principal, però potser no tant. Potser és que el rar sóc jo i una cosa em du a una altra sense que intervinga cap justificació. Posats a parlar de Florentino Pérez, m'haguera agradat, a mi, personalment, clar, que haguera eixit en els mitjans de comunicació quan va pegar el *pelotazo* econòmic amb la venda de la Ciutat Esportiva del club que presidia fins ahir mateix. Ja sé que va eixir en els mitjans de comunicació eixa operació estranya, però ningú va posar el crit en el cel amb la força que ara l'estan posant. A mi m'importa un rave que haja dimitit aquest tipus. El que sí que m'importa és que cada vegada més el temps aquell que la raó era invisible per culpa d'una dictadura que ens unflava a bastonades, toros i futbol regresse per a intentar convèncer-nos que som gilipolles. I l'inconvenient, vist el que s'ha vist amb el cas de Pérez, és que segurament ho aconseguirien. Això és l'inconvenient. Això.